

Якщо комусь наразі потрібен приватний детектив, до мене краще не звертатися. Бо я вже тиждень як захворів. Бухикаю так, що ледве не задихаюся, та чхаю настільки голосно, що стіни здригаються. Навіть жуйки «Carpenter's» мені не смакують. І взагалі я харчуюся самісіньким свіжим пастеризованим молоком і огидними

солодкими ліками, які прописав мені наш диво-лікар.

— У тебе сильний грип, Квятковський, — заявив лікар, коли моя матуся висмикнула його з ліжка просто посеред ночі. — Поки що до школи не ходитимеш.

Ой, від школи я згоден відмовитися, нема питань. Але що, як раптом завтра знадобиться умілий детектив? Хай йому грець, не можна про це навіть думати! А заразився я, коли розплутував останню справу. Одного дня у двері постукали, і матуся провела до моєї кімнати якогось хлопця.

— От, прийшов до тебе, — хмикнула вона. — До відомого приватного детектива Квятковського.

При цьому слово «відоооооо-мого» вона розтягнула не гірше жуйки, щоб навіть останній йолоп здогадався, що вона з мене глузує.

Знаю я свою матусю. Тому тільки й відповів, що «Дуже смішно, мамо», і вирішив для початку пильніше придивитися до свого гостя. Хлопець був трохи нижчий за мене, але значно сильніший. Я впевнений, що йому було б геть не складно схопити мене за комірець та висунути у вікно, тримаючи на витягнутій руці. Окрім злинялих шортів на ньому була футболка із надписом «ЦИРК ЦАМПАНО».

